

Vakarcs Vendégségben

Újabb napfényes reggel virradt Százszorszép Rétre. Még picit hideg volt a levegő az éjszakai fagy után, de már kezdett felmelegedni az idő, hála a nap egyre jobban tűző sugarainak. Még minden állat álmosan nyújtózkodott, vagy reggelihez készülődött, de a rét egyik fája körül már nagy volt a sürgés-forgás. Egy apró alak szorgoskodott a lakhelye előtt. Bikmakk volt az, a mókus. Kis seprűjével a fa alól sepregette el az odahullott faleveleket és törött ágakat. Nagyon serényen dolgozott, így ideje volt tartania egy kis pihenőt. Felnézett a fára, és elégedett mosollyal szemlélte a munkáját. Piciny háza, mely a fa egyik odújában volt, csak úgy ragyogott a tisztaságtól! A háza apró ablakai is tiszták voltak ám, mint a patyolat! Még az odújához felvezető létra is ragyogott. Nem csoda, hiszen hajnal óta takarított serényen. Először a háza belsejét tette rendbe: Leporolta a polcokat, az asztalt, a székeket, majd kiporolta a paplanokat. Ezután a házon kívül folytatta a munkát. Már csak a takarítás vége, a fa alja volt hátra. Összesöpört, és még a földet is elegyengette a fa körül. Épp indult volna be a házba, hogy pihenjen egy jót, mikor egy apró és egyre növekvő földtúrás jelent meg előtte. Aprócska szimatoló orr jelent meg a kupac tetején, amit egy gesztenyehéjat viselő fej követett. Vakarcs volt az. Félénken körbenézett, majd elmosolyodott:

- Szia Bikmakk! - Köszöntötte barátját.
- Örvendek a találkozásnak! – Lelkendezett a mókus is. Olyannyira, hogy el is feledkezett arról, hogy Vakarcs épp most túrta össze a frissen elegyengetett földet.
- Hogy lehet, hogy lent a földön talállak? – Kérdezte Vakarcs. A mókusok nem a fán élnek? Mikor legutóbb találkoztunk, akkor is egy gödörben álldogáltál!
- Csak leugrottam takarítani! Mentegetőzött Bikmakk a seprűjére támaszkodva, majd gyorsan hozzátette:
- Ha már így találkoztunk, nincs kedved feljönni hozzám? Nemrégiben úgyméghívtál vendégségbe, és megígértem hogy viszonzom!

Mivel Vakarcsnak semmi dolga sem akadt a nap hátralevő részében, ezért boldogan elfogadta a meghívást. Bikmakk örömmel kíserte az odújáig vezető létrához, és illedelmesen előre engedte a vakondot. Itt kezdődött az első probléma! Sajnos vakarcs nem tudott felmászni a létrán, mivel túl nagyok voltak a tappancsai. Sehogy sem tudott felkapaszkodni velük. Kezei-lábai inkább ásásra voltak alkalmasak, nem pedig mászásra. Végül Bikmakknak kellett hátára kapnia a barátját, és elérni vele az ág tetejét. Vakarcs izgult, lenézni sem mert. Ő bizony sohasem távolodott még el a talajtól! Minél magasabbra mentek, ő annál jobban kezdett félni! Nemsokára felértek, de Bikmakknak be kellett vinnie a vakondot a házba, ugyanis Vakarcs nem mert egyensúlyozni az ágon.

A kis vakondnak már kívülről is nagyon tetszett az odú. Hogyne tetszett volna, hiszen Bikmakk reggel óta takarított! Belépve megcsodálta Bikmakk levélgyűjteményét. Kis mókusunk ugyanis gyűjtötte a különböző formájú és színű leveleket. Vakarcs kipróbálta Bikmakk függőágyát is, amiben a mókus az igazak álmát szokta aludni. A vakond még sohasem látott ilyet, és csak segítséggel tudott ki- és bekászálódni az ágyba, de amúgy nagyon kényelmesnek találta. Bikmakk úgy gondolta, ha már meghívta, meg is vendégeli a vakondot. Emlékezett rá, hogy Vakarcs gyökereket és bogarakat evett, és úgy gondolta hogy megszeretteti vele a mogyorót és a makkot; elvégre ki ne szeretne meg ilyen fejedelmi csemegéket? Bikmakknak mindig megjött az étvágya, ha a finom, ropogós mogyorókra gondolt!

Gyorsan tányérokat vett elő, és kikészített egy tálba mogyorót, kevés almát és makkot. A kis vakond picit félve ült asztalhoz, ő már sejtette hogy az ízlésük nem egyezik. Próbálkozott a makkal, de sajnos túl nagy és kemény volt a vakond kicsi fogainak. A mogyoróból már tudott harapni, az viszont nem nagyon ízlett neki. Szegény Vakarcs úgy érezte, hogy korgó gyomorral távozik mókus barátjától. Búslakodni kezdett Bikmakk is, mivel látta, hogy nem sikerül jól megvendégelnie. Pedig ő mennyire igyekezett! Így ültek kedvetlenül az asztalnál, mikor a vakond apró neszezésre lett figyelmes.

- Mik ezek a hangok? –Kérdezte.

Bikmakk elmondta, hogy egy ideje már rosszul alszik, egy apró kukac van az ágya alatt, a fában. Vakarcsnak több sem kellett, felugrott, az ágyhoz osont, majd korgó gyomorral és nagy kikerekedett szemekkel figyelte az apró kis kukacot. Amint a piciny kukac kidugta a fejét, el is tűnt mindjárt Vakarcs nagyra tátott szájában! Rögvest azután Vakarcs észrevett jó pár hangyát az odú padlóján. Bikmakk emiatt is panaszkodni akart, bizony sokszor vitték el a makkokat és a maradékokat a hangyák! Vakarcsnak több sem kellett, és mintha csak parancsszóra tenné, villámgyorsan megszabadította Bikmakkot az apró jószágoktól! Ha már a padló közelében volt, Vakarcs leguggolt, és fülelni kezdte a fapadló alatti zajokat is. Apró neszezést hallott. Óvatosan felemelte a parkettát –és, nini!-, nyüzsögtek alatta a természetek. Mire Bikmakk kettőt pislogott volna, Vakarcs már meg is tisztította a parketta alatti területet.

- Köszönöm szépen! Ilyen jót rég lakmároztam! – Szólt meglegedetten Vakarcs és megdörzsölte nagyra nőtt pocakját.

Bikmakk kérdően megvakarta a buksiját, mert ahogy sem értette a helyzetet. Megállapította magában, hogy barátjának nagyon furcsa ízlése van az ételeket illetően. De nem szólt neki, mivel nagyon szerette ezt a kis vakondot, és amúgy is nagyon meg volt elégedve vele. Ő még ilyen alapos takarítást nem látott! Ez a kis vakond bizony érti a dolgát! – Állapította meg magában.

Írta és rajzolta:
Pálfi Dénes